

Sygn. akt *III AUa 290/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans

del. SSO Renata Pohl

Protokolant: st. sekr. sądowy Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2018 r. w Poznaniu

sprawy **B. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji B. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 24 stycznia 2017 r. sygn. akt VIII U 538/15

1. oddała apelację;
2. zasądza od B. D. na rzecz pozwanego kwotę 240 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

del. SSO Renata Pohl	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans
----------------------	-----------------------	--------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 stycznia 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie art. 27 i art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa), odmówił B. D. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż dnia 26 października 2009 r. ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o emeryturę i decyzją z dnia 29 października 2009 r. nabyła prawo do świadczenia od 1 października 2009 r. na podstawie art. 27 ustawy emerytalno-rentowej, tj. w związku z ukończeniem podstawowego wieku emerytalnego 60 lat dla kobiet, której wysokość obliczono według dotychczasowych zasad zgodnie z art. 53 ustawy emerytalno-rentowej. Emerytura jest wypłacana do chwili obecnej. Wobec powyższego organ rentowy stwierdził, iż już przyznał świadczenie emerytalne z tytułu ukończenia wieku emerytalnego.

Dnia 3 lutego 2015 r., w formie i terminie przewidzianym prawem, B. D. założyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wyliczenia emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalno-rentowej.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie VIII U 538/15 oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniosła odwołująca, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1. błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na rozstrzygnięcie, polegające na stwierdzeniu, że przedmiotowa sprawa dotyczyła przeliczenia emerytury wnioskodawczyni w trybie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej, a nie ustalenia nowego świadczenia na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 tej ustawy,
2. naruszenie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, poprzez błędną wykładnię i nie ustalenia nowego świadczenia, tj. emerytury obliczonej w myśl art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej na dzień złożenia wniosku w dniu 30 grudnia 2014 r.,
3. błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na rozstrzygnięcie, polegające na stwierdzeniu, że emerytura odwołującej obliczona według zasad „kapitałowych” na dzień złożenia wniosku, tj. w dniu 30 grudnia 2014 r. jest świadczeniem mniej korzystnym od emerytury obliczonej zgodnie z art. 27 ustawy emerytalnej, przeliczonej na dzień 1 czerwca 2014 r.,
4. bezpodstawne przyjęcie, że emerytura wnioskodawczyni w kwocie 3.922,95 zł jest obliczona prawidłowo na dzień 30 grudnia 2014 r. skoro w aktach sprawy brak waloryzacji emerytury ustalonej na dzień 1 października 2009 r. w wysokości 2.959,28 zł z uwzględnieniem zarobków wnioskodawczyni osiągniętych po 1 października 2009 r.,

Wobec podniesionych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez ustalenie że odwołującej przysługuje emerytura obliczona na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej od 1 grudnia 2014 r. w wysokości 4.286,04 zł, zgodnie z hipotetycznym wyliczeniem organu rentowego, zawartym w piśmie z dnia 8 września 2016 r.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 387 § 2¹ k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych Sądu I instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Odwołująca wprawdzie zgłosiła w apelacji zarzut błędnych ustaleń faktycznych, jednakże odnosiły się one do rozważań prawnych Sądu Okręgowego, który uznał, że sprawa dotyczyła przeliczenia emerytury a nie ustalenia nowego świadczenia. Ponadto zarzut błędnych ustaleń dotyczył uznania Sądu Okręgowego, że emerytura obliczona według zasad kapitałowych na dzień 30 grudnia 2014 r. jest mniej korzystniejsza od emerytury obliczonej na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, których to rozważań nie można uznawać za elementy ustaleń faktycznych. Powyższe twierdzenia Sądu Okręgowego stanowiły pochodną wykładni treści art. 26 w zw. z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), jak i wyników wyliczeń hipotetycznych wysokości emerytury wykonanych przez ZUS. Tym samym zarzuty odwołującej nie mogły zostać potraktowane jako zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych, albowiem odnosiły się do rozważań prawnych Sądu Okręgowego, co pozwoliło Sądowi Apelacyjnemu na sporządzenie uzasadnienia w trybie art. 387 § 2¹ k.p.c.

Przechodząc natomiast do oceny zasadności wniesionego środka zaskarżenia, Sąd Apelacyjny uznał, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował, a tym samym zastosował prawo materialne

dokonując bardzo obszernego i przekonującego wywodu prawnego popartego utrwalonym orzecznictwem, zaś w treści apelacji nie zamieszczono żadnej przekonującej polemiki prawnej. Sąd I instancji przeprowadził również odpowiednie do wymagań sprawy postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, nie kwestionowanych przez skarżącą. Zarówno ustalenia, jak i rozważania prawne Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny zaaprobował i przyjął jako własne, stwierdzając, że nie istnieje potrzeba szczegółowego ich powtarzania (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60, z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1244/00).

W szczególności należy zauważyć, że spór sprowadzał się w istocie do wykładni art. 55 ustawy emerytalnej. Zgodnie z treścią tego przepisu ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Już z samej literalnej treści przytoczonej regulacji wynika, że odnosi się ona do przeliczenia wcześniej przyznanego świadczenia, po spełnieniu określonych w tym przepisie warunków, a nie do przyznania nowego świadczenia. Tym samym niezrozumiały wydaje się być zarzut skarżącej, skoro wniosek z dnia 29 grudnia 2014 r. będący podstawą wydania zaskarżonej decyzji zawierał żądanie przeliczenia emerytury w trybie powyższej regulacji. Świadczenie odwołującej zostało już przeliczone, co potwierdza decyzja z dnia 7 sierpnia 2014 r. W wyniku tego przeliczenia emerytura ustalona na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej decyzją z dnia 29 października 2009 r. w wysokości 2.959,26 zł brutto została podwyższona do kwoty 3.922,95 zł. Po ponownym przeliczeniu świadczenie to wyniosło 3.415,80 zł, zatem jest niższe niż wcześniej ustalone, a świadczenie w wysokości 4.286,04 zł, nie stanowi tego samego świadczenia, lecz inne, o czym będzie mowa poniżej.

Istota art. 55 ustawy emerytalnej sprowadza się do nałożenia na organ rentowy obowiązku obliczenia emerytury ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., spełniającemu warunki do przyznania prawa do emerytury powszechnej, określonych w art. 27 ustawy emerytalnej, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w tym przepisie oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r., zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w zw. z art. 53 ustawy), jak i według nowych zasad (art. 26 w zw. z art. 55 ustawy) i przyznania emerytury w wyższej wysokości. Art. 55 ustawy emerytalnej reguluje bowiem nie możliwość przyznania, lecz obliczenia według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy emerytalnej, która została już odwołującej przyznana. Art. ten nie wprowadza możliwości kilkukrotnego przeliczenia tej samej emerytury, lecz jednorazowego przeliczenia każdej emerytury, przyznanej na podstawie odrębnych regulacji.

Oceniana regulacja była wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który uznał, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Przepis art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, zrównuje w pewnym sensie sytuację tych osób (urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 ustawy emerytalnej. Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy emerytalnej) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę

wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie II UK 424/12, Legalis nr 722244).

Z powyższego jednoznacznie wynika, że przeliczenie emerytury nie przysługuje osobom, które przed dniem 1 stycznia 2009 r. pobierały emeryturę. Ubezpieczony, który po ukończeniu zwykłego wieku emerytalnego określonego w art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) przed dniem 1 stycznia 2008 r. kontynuował ubezpieczenie społeczne, równocześnie realizując prawo do emerytury, nie jest uprawniony do jej obliczenia na zasadach przewidzianych w art. 55 tej ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2017 r. w sprawie II UK 652/15, Legalis nr 1569081).

W przywołanym wyroku z dnia 31 stycznia 2017 r. w sprawie II UK 652/15 Sąd Najwyższy rozważał czy w art. 55 ustawy przewidziano przeliczenie (ponowne obliczenie) emerytury przyznanej przed dniem 1 stycznia 2008 r., czy w sposób określony w tym przepisie, czyli na nowych zasadach, może być obliczona tylko emerytura przyznana na podstawie art. 27 ustawy po tym dniu po raz pierwszy. To, że nie chodzi o przeliczenie, lecz o przyznanie emerytury nabytej na podstawie art. 27 ustawy, a realizowanej dopiero po dniu 1 stycznia 2008 r., potwierdził Sąd Najwyższy, podkreślając możliwość skorzystania z art. 55 ustawy przez osobę, która przeszła na emeryturę bez względu na wiek, emeryturę wcześniejszą, a na emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r. (por. uchwałę z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 257, wyrok z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12, niepublikowany).

Po spełnieniu warunków wymienionych w art. 55 ustawy emerytalnej przyznanie przeliczonego świadczenia przysługuje wyłącznie wówczas, gdy świadczenie to jest wyższe od świadczenia wyliczonego na podstawie art. 27 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej.

Przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy emerytalnej. Stosownie zaś do art. 25 ust. 1 tej ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 ustawy oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy wyczerpująco uzasadnił dlaczego nie jest możliwe przeliczenie wysokości emerytury odwołującej na dzień złożenia wniosku, tj. 30 grudnia 2014 r. Ustawa zmieniająca z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w związku z dodaniem art. 55a wprowadziła możliwość obliczenia według zreformowanych zasad emerytury przyznanej z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego i udowodnienia okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze co najmniej 20 lat dla kobiety osobom tak jak odwołująca – urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., które pobrały emeryturę wcześniejszą. Jak już wcześniej o tym wspomniano warunkiem powyższego było kontynuowanie ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu wieku emerytalnego, wystąpienie z wnioskiem po dniu 31 grudnia 2008 r. a także konieczność wyższości obliczonego w myśl zreformowanych zasad świadczenia. Wysokość tego świadczenia w myśl art. 26 ustawy emerytalnej stanowiłaby kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego, z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje prawo do emerytury, tj. w przypadku B. D. do 30 września 2009 r. Tym samym zaewidencjonowane składki na koncie odwołującej po dniu 30 września 2009 r. mogłyby zostać uwzględnione jedynie na podstawie art. 108 ustawy emerytalnej, który wskazuje, iż jeżeli po dniu od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 184, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w następujący sposób: emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się

o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury o której mowa w art. 24 i 184 i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury. Sąd I instancji wskazał, że niemożliwe jest przeliczenie świadczenia na dzień złożenia wniosku z dnia 30 grudnia 2014 r., albowiem jest to niezgodne z art. 55 ustawy emerytalnej. Brzmienie tego przepisu jednoznacznie wskazuje, że istotą jest data złożenia wniosku o przyznanie prawa a nie o przeliczenie wysokości świadczenia. Bezsprzecznym nadto jest, że przyznane odwołujące decyzją z dnia 29 października 2009 r. świadczenie emerytalne zostało już przeliczone na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej, co przedstawia decyzja z dnia 7 sierpnia 2014 r. Podkreślić tymczasem należy, że kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz. Tak ustalona emerytura może być już tylko powiększona w przypadku dalszego opłacania składek w sposób podany w art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 2 lutego 2017 r. w sprawie III AUa 845/16, Legalis nr 1576848).

Z tych względów słusznie Sąd Okręgowy uznał, że warunkiem przeliczenia na zasadach obowiązujących w art. 55 ustawy emerytalnej jest wystąpienie z wnioskiem o ustalenie nowego świadczenia. Nie wystarczające jest do przyznania świadczenia według wariantu II, przewidującego ustalenie hipotetycznej wysokości emerytury na dzień złożenia wniosku, tj. na dzień 30 grudnia

2014 r. – złożenie wniosku o przeliczenie świadczenia. Art. 55 ustawy emerytalnej nie daje prawa każdorazowego przeliczenia emerytury, do której ubezpieczony uzyskał uprawnienia na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej i ją pobierał, lecz prawo przeliczenia świadczenia niepobieranego. Ustawodawca, wprowadzając przepis art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383) umożliwił ustalanie wysokości świadczenia według nowych zasad świadczeniobiorcy, który po osiągnięciu wieku emerytalnego nie realizował uprawnienia do świadczenia, ale kontynuując ubezpieczenie społeczne (w tym emerytalne) przyczyniał się do powiększenia Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., w sprawie III AUa 607/17, Legalis nr 1717457). Wymóg kontynuacji ubezpieczenia uzasadniony jest celem regulacji art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383), który zmierza do umożliwienia osobom, które nie skorzystały z uprawnienia do emerytury powszechnej – a tym samym chciały pozostać w zatrudnieniu, a w konsekwencji opłacały składki po osiągnięciu wieku emerytalnego – obliczenia emerytury według nowych zasad, tj. z uwzględnieniem zaewidencjonowanych składek (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2017 r., w sprawie III AUa 46/17, Legalis nr 1714570). Dodać w tym miejscu należy, że o czym już wyżej była mowa jedynie ubezpieczony, który po ukończeniu zwykłego wieku emerytalnego określonego w art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) przed dniem 1 stycznia 2008 r. kontynuował ubezpieczenie społeczne, równocześnie realizując prawo do emerytury, nie jest uprawniony do jej obliczenia na zasadach przewidzianych w art. 55 tej ustawy (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2017 r. w sprawie II UK 652/15, Legalis nr 1569081).

W tym stanie rzeczy zasadne okazało się przeliczenie świadczenia skarżącej według wariantu pierwszego, stanowiącego ustalenie wysokości świadczenia w trybie art. 26 ustawy emerytalnej, na dzień nabycia prawa (1 października 2009 r.) do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej i następnie doliczenie do tak ustalonej emerytury składek zewidencjonowanych na koncie odwołującej zgodnie z art. 108 ustawy emerytalnej na wniosek z dnia 30 grudnia 2014 r.

W przypadku odwołującej prawo do świadczenia zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej nastąpiłoby w dniu 1 października 2009 r., gdyż z pierwszym wnioskiem o emeryturę zgodnie z art. 53 tej ustawy wystąpiła dnia 26 października 2009 r. Wysokość tego świadczenia zgodnie z art. 26 ustawy stanowiłaby kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje prawo do emerytury (w przypadku odwołującej do dnia 30 września 2009 r.) Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku

równym wiekowi przejścia na emeryturę. Powyższe oznacza, iż zewidencjonowane składki na koncie ubezpieczonej po 30 września 2010 r. mogły zostać uwzględnione jedyne na podstawie art. 108 ustawy emerytalno-rentowej, który wskazuje, iż jeżeli po dniu od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 184, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w następujący sposób: emerytura obliczona według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury o której mowa w art. 24 i 184 i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury. Zatem nie jest możliwe ustalenie wysokości świadczenia odwołującej na dzień złożenia wniosku o przeliczenie świadczenia, gdyż jest to niezgodne z obowiązującymi przepisami ustawy emerytalnej. W niniejszej sprawie emerytura obliczona zgodnie z art. 27 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej wyniosła 3.922,95 zł a obliczona na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy 3.415,80 zł. Tym samym słusznie Sąd Okręgowy stwierdził, że emerytura obliczona według zasad kapitałowych jest dla skarżącej świadczeniem mniej korzystnym, skoro wysokość świadczenia przyznanego w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, po doliczeniu dodatkowego stażu pracy jest wyższa.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd Apelacyjny w punkcie 1 wyroku, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Odwołująca w całości przegrała postępowanie apelacyjne, dlatego winna zwrócić organowi rentowemu poniesione przez niego koszty celowej obrony, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 240 zł, obliczone w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

del. SSO Renata Pohl	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans
----------------------	-----------------------	--------------------------------